

[பதிவுகளில் வளையிவந்த கட்டுரையிதது ஒரு பதிவுக்காக மீள் பிரசுரமாகின்றது. வ.ந.கிரிதரனின் ஜெயமகோகனின் 'கன்னியாகுமரி' நாவல் பற்றிய 'திண்ணை' விமரிசனத்தையொட்டிய எழுத்தாளர் மகைக்கலின் கடிதமிது. இதுபோல் அவ்வப்போது மலேமும் பல ஆக்கங்கள் இனிவரும் இதழ்களில் மீள் பிரசுரமாகும் - பதிவுகள் -] சிந்தனையின் போக்குகள் வலதும் இடமும் மாறி மாறித்தான் பயணிக்கும் என்பதில் எனக்கும் மறுப்பு இல்லை. நேர்கோட்டுப்பாதை என்பது ஏதாவது ஒரு தத்துவத்தை, கட்சிகளை, தனிநபரை வணங்குவதில் வந்து முடிந்துபோவது எமது மார்க்சியர்களின் கறாரான விமர்சனமரபு அல்லது எமது ஈழத்து இயக்கங்கள் சொல்லித்தந்த பாடங்கள். ஆகவே குறித்த படப்பை மீ தான் பலவற்றுை பார்வகைகள் வரவறேக வணேட்டிய ஒன்றுதான்.

அத்துடன் விமர்சனமும் அவைமூன் வகைக்கும் படப்பைக்களும் காலத்தின் நகர்வின் பின்னர் வறேொரு உண்மையை வளையித் தெரிய வகைக்கிறது என்பதற்கு அண்மையில் நான் படித்த புத்தகத்தில் (முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கங்கள்) கண்ட செய்தியகைக் கீழே தர விரும்புகிறேன். ரஷ்ய கட்டுப்பண்ணை உருவாக்கம் அதன் சிரமங்கள், வறெறிகள் பற்றிய கருவை வதைத்து சோசலிச யதார்த்தவாதப் போக்கில் எழுதப்பட்ட கன்னிநிலம் நாவல் கமயினிஸ்டுகளால் படித்து பரெிதும் சிலாகிக்கப்பட்ட தமது எதிர்காலககனவின் சாட்சியாகக் கொள்ளப்பட்டதாம். இதே நாவலை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது மிக்கியில் ஷொலகாவ் தனது வாசகி ஒருவருக்கு எழுதிய தனிப்பட்ட கடிதத்தில், ரஷ்ய மக்கள் பட்டினியால் மாண்டு கொண்டிருப்பதையும், கிடங்குகளில் பிணங்கள் குவிக் கப்பட்டுவதை அன்றாடம் நடுக்கத்துடன் பார்த்து வருகிறேன் என்றும் எழுதியிருக்கிறார். நோபல் பரிசும் கிடைத்து, சோவியத்யபினியனும் உடவை கண்ட பிற்பாடு இப்போது இக்கடிதம் வளையிடப்பட்டதுள்ளது. ஆக. விமர்சகர்கள் சிலரது அன்றைய அளவுகோலான சோசலிச யதார்த்தவாதம் எங்ஙனம் பிழைத்தது?

உண்மையில் மாற்றுப்பார்வகைகள் அல்ல எனது பிரச்சனை. அவை ஒரு வகையில் படப்பைபாளியே கவனத்தில் கொள்ளாத பல கோணங்களை படப்பையில் வளையித் தெரிய வகைக்கும். நாம் அவற்றை வரவறே கவணேட்டும் தான். ஆனால் விமர்சனம் என்பது விளம்பரமாக, பொய்மயாக மாற்றமும் அபதேத்திற்கு இரையாகி அதிகம் பசேப்பட்ட இலக்கியவாதிகளது படப்பைகளை பலத்த நம்பிக்கையுடன் தடேிப் படித்தபோது அவையான கழித்த வறெறும் விளங்காயக் கோதுகளாகவல்லவா இருக்கின்றன?

சுரா, ஜெயமகோகன், சாராநிவதேிதா... ஆகியவர்களுக்கு அபரிமிதமான கவனிப்பும், ஆலவட்டம், மூதல் மரியாதையும் கொடுக்கப்பட்டபோது அந்தக் கண்ணகைக்கிசும் வளையிச்சத்தின் பின்பககம் ஆர்ப்பாட்டமில்லாது சிறந்த படப்பைகளை

தந்துகொண்டிருக்கும் படபாபாளிகளது முயற்சிகள் அறவே மறக்கப்பட்டும் போகும் அபத்தம் இங்கு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. உதாரணமாக நகரமயமாதலின் கட்டாயத்தால் மனிதமனத்துள் இருக்கும் அன்பு எப்படி வறள்கிறது, ஆத்மங்கள் எங்ஙனம் தனி அலகுகளாக கப்படுகின்றன என்பதை கலநையம் குறையாமல், தடுக்கின்ற கும் நடையில் எழுதப்பட்ட பெருமாள் முருகனின் ஏறாவெயில் நாவல் பற்றி காலச்சுவடோ, காலமோ, அல்லது புலம்பெயர் அகவிவட்டமோ விமர்சனம் செய்ய விழையாது. (இந்த பெ.முருகன் மக்கள் கலாச்சாரக் கழகத்தில் இயங்கியவர், அதன் நின்றபுனை மனஓசை இதழின் ஆசிரியர் குழுவில் அங்கம் வகித்தவர், இவரும், பரோ. சீனிவாசனும் இணைந்து எழுதிய முகமடிகளும், முகமடிவியாபாரிகளும் நல்லதொரு நிலை) ஏன் நமது ஈழத்தவரான, சற்று மெளடீ கமான சிந்தனை கொண்டவராக இருப்பினும், வல்வகை கமலா பெரியதம்பி எழுதிய நம் தாயர் தந்த தனம் என்ற நாவல் முயற்சி பற்றி யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. அந்த நாவல் கிராமிய தயை வங்குளியே வீச்சுகட்டியதென சாற்றப்படும் முத்துமாரி பற்றிய பண்டுக்கதை ஒன்றை ஒரு குடும்ப வரலாறுடன் பிணைத்து, பழைய நடையும், தற்புகழ்ச்சியுமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. அதை ஒரு முக கியநாவலென்று நான் குறிப்பிட வரவில்லை. ஆனால் கவனங் குவிக் கவணைய கதைசொல் முறை ஒன்றை அது இளம் படபாபாளிகட்கு தரமுடியும். மற்றும் மார்க்சிச அழகியலை மிகவும் நுளினமாக உருமாற்றித் தரும் ச.தமிழ்ச்செல்வனின் படபாபுகள், நகரநெரிசல்களாக குள்ளும், இழந்த கிராமிய வாழ்வின் ஞாபகங்களாக கட்டாகவும் நேசேத்தின் தெறிப்பகை காணும் பாவண்ணனின் படபாபுலகம், வண்ணநிலவனின் தாமதே தமக்குள் அந்நியப்படும் இளஞர்கள், நாஞ்சில் நாடனது மிதவை, சதுரங்கக் குதிரை போன்ற நாவல்கள். இங்ஙனம் பலபேர்து படபாபுகளைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். இவர்கள் கையில் சிறந்திழ் ஊடகமோ, பாத்தவிகளோ இல்லை. ஆனாலும் தொடர்ந்து தங்கள் பங்குக் கு வினையாற்றிய வண்ணமே உள்ளனர்.

இவ்வகை விளம்பர விமர்சனங்கள்கு இரையாகிப் போனதொரு நல்ல கலைஞனாகவே கோணங்கியையும் என்னால் பார்க்க முடிகிறது. இவரது ஆரம்பநுலான மதினிமார்கள் கதை, கதைத்தடி கட்டென்று களே விகள் குறுநாவல் போன்றவை கோணங்கியின் உள்ளார்ந்த கரிசல் கிராமத்து விவசாயியின் மனம் இயங்கிய படபாபுகள். பின்னர் கோடமைழை போல வந்து குவிந்த பாராட்டிகளின் கத்தலில் மனிதன் சொற்களின் காட்டில் சிக்கி வழிதவறி, இன்று பதேலித் தவனின் குறிப்புகளாக எழுத்தத் தொடங்கிவிட்டார். ஆனால் சிரிப்பு என்னவென்றால் அவர் எழுதுவதைப் படித்து புரிந்து கொண்டதாக பாவலா காட்டும் நண்பர்களையார் க்க இலக்கியப் படிப்பு என்பதே நடிப்போ என்று தோன்றுகிறது.

என்னுடைய நண்பர் ஒருவருக்கு பாஸ்கர் சக்தியின் பரிசுபெற்ற கதையான சாதனம் கதையைப் படிக்கக் கொடுத்துப் போது அவருக்கு அது புரியவில்லை. ஆனால் அவர் கோணங்கியின் தீவிர வாசகர். அவரது புத்தக அலுமாரியில் கோணங்கியின் புத்தகங்கள் (அவை அலுமாரிக் குள் அடங்காத வடிவமைப்புக் கொண்டவை.) அடக்கி

வகைக் கப்பட்டுள்ளன. மற்றும் இன்னும் மொன்று ஞாபகம் வருகின்றது அண்மையில் ரொரண ரோவில் ஜெயமகோகனின் படபைப்புகள் பற்றிய விமர்சனக் கட்டம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட நேரத்தில் உங்குள்ள முக்கியமான கவிஞரொருவருடன் தொலைபேசியில் பேசிக் கொண்டிருந்தனே. விஷ்ணுபுரம் பதித்தீர்களா? அதிலே எனக்குப் பிடித்த இடம் இத்தனாவது அத்தியாயம் தான். அது ஒரு சிறந்த சிறுகதையோல விரிவும இறுக கமும் கொண்டது. என்று அதபைப்பறி இலக்கியக் கலசைச் சொற்கள் சிலதை தெளித்துச் சொன்னார். உண்மையில் எனக்கு அப்போது அத்தியாயமோ, மறேபி விசயமோ ஞாபகத்தில் இல்லலை. ஆகவே உரையாடல் முடிந்ததும் பின்னரேம் மறக காமல் விஷ்ணுபுரத்தை எடுத்து கவிஞர் குறிப்பிட்ட அத்தியாயத்தைத் தேடினனே. அப்படி ஒரு விடயமே அதில் இல்லலை. இந்தப் பொய் மகைகும் இலக்கியப் பிரகஞகைகும் ஏதாவது சம்மந்தம் உண்டா? இவ்வகை வாசகர்களதை தான் இன்றுள்ள நவீன மறேகத்தயை சிந்தனையின் துணைகொண்டுள்ள விமர்சகர்கள் உருவாக்கி வருகிறார்கள்!

கன்னியாகுமரி விமர்சனத்திற்கான எதிர்வினகைக்கு புதியஜீ வா, லொலிடாவயையும், லடேபி சரட்டர் லியயையும் துணைகைக்கு அழைத்து வருகிறார். அன்றைய விட்டோரிய, கிறிஸ்தவ கலாச்சார அழைத்தங்கள், பாலியல் பிறள்வுகளை அரண்மனை சுவருக்கு உள்ளே வதைத்துக் கொண்டு, வளையகே கிறிஸ்தவ நல்லொழுக்கங்களை போதித்து வந்த முடியாட்சியின் இரட்டவைடேம் என்பவற்றிற்கு எதிராக லடேபி சரட்டர் லி போன்றதொரு படபைப்பு பிறகை நியாயம் இருந்தது. இன்றைய 95வீ தமான ஆசியக் கிராம மக்களுக்கு எந்தவித மனப்பிரச்சனை பொதுவாக இருக்கும் என்பதை ஏன் புதியஜீவா பாரக்கத் தவறுகிறார்? மத்தியதர வர்க்கத்து மனிதமனத்தின் உட்குறுகளை இலக்கியமாக கினால் தான் தமிழிலக் கியத்தின் முக்கிய படபைப்பாக வரமுடியும் என்ற நிலையை நிரணயித்தது யார்? அவரும் இன்னொரு மத்தியதரவர்க்கத்து வாசகராகவோ, விமர்சகராகவோதான் இருப்பார். ஆகவே தரத்தை நிரணயிப்பதற்கான அளவுகளோல்களைப் பரப்பி விடுவது ஒரு சிறுபான்மை பதித்த, பதித்தனால சில நாசிக்கைகள் வளர்ந்த போலி வட்டம் தான்.

இதே லடேபி சரட்டர் லியின் பாதிப்பை என்னால் வறேொரு கோணத்திலிருந்து சொல்ல முடியும். எனது நண்பரொருவர் நேரே பார்த்த சம்பவம் இது. 1988 அல்லது 1989ம் ஆண்டில் அமைப்பொன்று தமக்கு ஆட்களைத் திரட்டவீட்டுவீடாக அலந்தது ஏமாந்து (எல்லாப் பெடியன்களும் ஓடி ஒழித்துக் கொண்டனராம்) ஈற்றில் நம்பிக்கையுடன் வாகனங்களகைக் கொண்டுவோய் லடேபி சரட்டர் லி திரயிடப்பட்ட வலிங்டன் தியடேர் வாசலில் நின்றது ஒவ்வொரு காட்சி முடியும் போதும் வளையகே வந்த சின்னப் பெடியளை அள்ளிக் கொண்டு போனது. அடுத்த நாள் யாழ் தினசரியொன்றில் இது செய்தியாக வந்திருந்தும், சகெஸ் காட்சி பார்ப்பதற்கு இளைஞர்கள் தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருந்தது, கட்டாயமாக இழுத்துச் செல்லப்பட்டனராம். இச்சம்பவத்தை வாதத்திற்காக நான் குறிப்பிடவில்லை. ஆனாலும் பாதிப்புகள் பலவடிவங்கள் எடுக்கும் என்பதற்காகத் தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

மற்றும், சூந்தரராமசாமியையும் இவ்வகைப் போலிப் பல்லக்கூத் துக்கிகள் தான் காவித் திரிகிறார்கள். அவரது பௌரியமரத்தின் கதையைத் தவிர மீ தி இரண்டு நாவல்களும் சாப்பாட்டுக்குக் கூறையில்லாத ஜீ விகளது பிரச்சனை சார்ந்த உலகம் அடங்கியவை. இவ்வகைப் பதிவுகள் தவேயில்லை என்று நான் கஹவில்லை. இந்தப் படைப்புகள் மட்டுமல்ல இன்றைய தவேகைகள் என்றதான் நினகைகிறனே.

சுரா. உலகம் பிங்கா நகரசபையின் கண்காணிப்பில் தண்ணி ஊற்றிப் பராமரித்து, அழகாக வட்டப்பட்டும் நிற்கும் பிமரங்கள் அடங்கிய பிங்கா. அது ஒரு சின்னச் சதுரம். அதன் வலேக்கு மலோல் அவரது பார்வை போகவில்லை. அதனால் தான் புயலிலே ஒரு தோணி நாவல் அவருக்கு ஒற்றைப் படைப் படைப்பாகவும், டானியலின் நாவல்களில் கலதைத் தரம் எம்பவில்லை என்றும் கருத்துக் கஹுகிறார். அவருடைய கருத்துக்கள் அவருக்கான சூதந் திரம். ஆனால் நிறுவனப்பட்ட இலக கியவாதியான சூராவின் கருத்துத் தெறிப்புகள் பல நல்ல படைப்பாளிகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிடக் கஹிய வலுவுள்ளது. சூராவும் தன் வார்த்தையின் வலிமையை நன்கே அறிந்துதான் செயற்படுகிறார் என்பதை அவர் மீ ரானின் கஹனத் தோப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையிலிருந்து கண்டு கொள்ளலாம். சூராவை விட மீ ரான் நல்ல கலஞர் என்பது எனது அபிப்பிராயம். ஆனாலும் மீ ரானின் நாவலைப் பற்றிக் கருத்துச் சொல்லும் போது எங்கே நல்லதென்று சொல்லி தன்னவை மீ த்திக் கொண்டு விடுவனேனோ என்று பயத்துடன் தான் சூரா அம் முன்னுரையை எழுதியுள்ளார்.

கடிதம் நீ ண்டுவிட்டது. இத்துடன் முடிக் கிறனே. இந்தப் போலிமைகள் அற்ற சொந்தச் சிந்தனையில் பிறந்த கருத்துக்களாக உங்களது கன்னியாகுமரி விமர்சனத்தைப் பார்த்ததால் தான் மிகவும் சந்தோசப்படுகிறனே. அத்துடன் மாற்று விமர்சனமென்பது ஒன்று தனிநபர் தாக் கூதலாகவோ அல்லது ஒரேயடியாக மறுத்தடிப்பதாகவோ இருக்கும் போது தனித்த பார்வைகளின் வரவுக்கு பாராட்டுவதும் ஒரு தார்மீ க உணர்வு சார்ந்ததுதானே..?

பதிவுகள் ஆகஸ்ட் 2001; இதழ் 20